

Recensie: Interview Biezen

foto © Geert Bonne

Recensie:

Erik Van Biesen speelde iets meer dan 22 jaar bij Gorki. Daarvoor speelde hij nog bij The Paranoiacs, Axelle Red en ga zo maar door. Na de dood van Luc De Vos wilde hij niet in een zwart gat vallen. Hij besloot om een soloplaat uit te brengen onder de naam Biezen. "The Birds Return" kwam uit op 25 maart 2016 en is een donkere plaat geworden. Het hoofdthema is vergankelijkheid, iets waar Erik Van Biesen het afgelopen jaar veel mee te maken kreeg. Het resultaat is een plaat vol blazers en de lage stem van Erik Van Biesen. Op 26 maart stelde Biezen zijn cd voor in de Charlatan.

www.musicnews.be had een lang gesprek met hem waarin hij uitweidt over alles wat hem fascineert.

Uw naam is Erik Van Biesen. Waarom heeft u een 'z' tussen uw artiestennaam gezet?

Dat is de insteek van mijn artiestennaam. Mensen die mij kennen van vroeger die zullen weten dat het niet met een 'z' geschreven en uitgesproken wordt. Mensen die mij nu pas leren kennen die zullen zo misleid worden. Toen ik bij Gorki speelde, zaten we met twee personen die Erik heetten en twee die Luc heetten. Vandaar dat we iedereen een bijnaam gaven: Vos, Biezen, Witte en Bostie. Het was bij mij nogal logisch om op dit moment Biezen te nemen. Natuurlijk gaan er nu mensen zijn die mijn naam met een 'z' gaan beginnen schrijven. Zo weet ik meteen wie goed geïnformeerd is en wie niet.

U heeft bij verschillende bands gespeeld. Waarom is het pas nu dat u voor het eerst een soloplaat uitbrengt?

Dat is inderdaad raar dat ik op mijn 53ste mijn debuutplaat uitbreng. Het komt doordat ik perfect tevreden was met hetgeen dat ik aan het doen was. Ik kon nummers schrijven voor Gorki, het was niet dat Luc De Vos alles deed. Veel mensen denken dat ik alleen maar bassist ben geweest. Dat is niet waar, ik geef gitaarles en les aan de audioschool. Ik maakte mijn eerste single in 1979, heel lang geleden. Voor Gorki heb ik mijn schrijverstalent kunnen gebruiken. Daardoor voelt deze plaat niet aan als mijn eerste plaat.

Eind jaren '70 en begin jaren '80 zat ik wel in een paar bands waarin ik alles schreef en alles zong. Je kan niet bij iedereen frontman zijn. Ik speel heel graag bas en ik hoefde niet noodzakelijk te zingen of gitaar te spelen. Als bassist heb je veel in de hand. Je kan alles openlaten en als je begint te spelen, start het circus nog maar pas. Je hebt enorm veel dynamiek in je handen. Dat is heel belangrijk in een song. Het is grotendeels een kleur in de muziek waar ik heel graag mee speel. Ik speelde bij Gorki samen met één van de beste Nederlandstalige songschrijvers van België. We begrepen elkaar erg goed, anders hadden we niet zo lang bij elkaar gebleven.

Moest ik het misschien vroeger hebben gedaan? Ja. Ik heb op de plaat een nummer staan die daarover gaat, dat is de nieuwe single "Hanging In". Mensen blijven nogal snel ergens hangen met de twijfel of ze al dan niet iets gaan doen. Zo passeert de tijd en daar gaat het nummer over. Het heeft allemaal heel hard te maken met het hier en nu. Dat zijn dingen waar ik zeker over schrijf. De goesting is er altijd wel geweest maar wanneer ik een plaat opnam met een groep, was hij weer weg. Ik heb nooit een optreden afgezegd in mijn ganse leven. Bij mij is muziek heilig.

U zei dat dynamiek iets belangrijk is voor u als bassist. Is uw soloplaat een

dynamisch geheel geworden?

Ik ben weg gegaan van het stadionrock-achtige van Gorki. Het is een bredere plaat geworden. Dit is vooral doordat Bert Huysentruyt uiteindelijk wegviel. Hij stopte veertien dagen voordat we de plaat opnamen. Hierdoor kreeg Alex Krispin meer vrijheid. Ik zei tegen Alex dat ik niet per se hoefde te spelen op de plaat. Zingen was voldoende voor mij. Ik heb uiteindelijk wel keyboard, bas en nog zoveel meer gespeeld. Dit gebeurde niet altijd, want soms staan er baspartijen op van andere mensen. Dat maakt de plaat alleen maar breder en zorgt er voor dat mijn stem er goed uitkomt. Ik ben Alex heel dankbaar dat hij me zo heeft geleid. Hij kon mijn zoon zijn maar ik heb, in de vier weken waarin ik met hem opgesloten zat, geen enkele woordwisseling met hem gehad. Dat gebeurt zelden wanneer je alles uit handen geeft. Alles wat ik vroeg, kreeg ik. Wanneer ik twijfelde, loste hij alles op.

Voelde het voor u aan als een soloplaat?

Uiteindelijk heb ik alles zelf geschreven maar je zit altijd met mensen rondom jou. Ik speel nu veel solo en heb alle nummers in soloversie opgestuurd naar Alex. Daar zijn nog arrangementen bijgekomen. Het was één groot werkproces. Ik heb wel als een soloartiest gewerkt en uiteindelijk is de plaat volledig geworden volgens wat ik in gedachten had. Daarvoor moest ik er niet zelf op spelen. Alles wat ik van sfeer wou, is er gekomen doordat Alex alles in zijn handen heeft genomen. Hij heeft mij zo verlost om met al die pietluttigheden bezig te zijn. Ik kon mij concentreren op het grote geheel van de plaat. Als het niet goed was, zei ik het meteen en werd dat snel opgelost. Soms lag ik een hele nacht wakker om te denken over hoe een nummer nog anders kon en dan was het er plots in de ochtend. Het was op een hele toffe manier dat we te werk gingen. Vierentwintig op vierentwintig waren we bezig en het resultaat mag er zeker zijn.

Wat heeft u over de streep getrokken om deze plaat in het Engels te brengen?

Voordat ik met Gorki speelde, tourde ik met Paranoiacs door Europa. Dat is iets wat je als Nederlandstalige band moeilijk kan. Ik heb dat altijd spijtig gevonden. Toen ik bij Gorki ging spelen, spraken mensen mij daarover aan. Het was echt bij een groep en niet bij Luc De Vos dat ik speelde. Gorki was ook van mij en daar ging het om. Als hij teksten bovenhaalt zoals "Ze Zijn Zo Jong", wist ik weer waarom ik bij hem speelde. Luc schreef over meer dan "ik hou van jou, met je ogen zo blauw" zoals de meeste schlagerzangers doen. Het ging dieper en dat was iets wat mij raakte.

Ik zing in het Engels omdat ik weg wil van Gorki. Als ik zou zingen in het Nederlands, komt de vergelijking er zeer snel. Nu gaan ze mij ook vergelijken maar eigenlijk kunnen ze dat niet. Mijn stem is anders en de nummers zijn breder en wijder. Toch zijn er nog steeds mensen die vinden dat ik een soort van 'lijkenpikkerij' aan het doen ben. Dat wil zeggen dat ik zou moeten stoppen met muziek maken omdat Luc er niet meer is. Zoiets is toch onmogelijk?! Ik heb heel bewust voor het Engels gekozen. De afzetmarkt is groter en zo kan ik overal gaan spelen.

Alex Krispin (die ook samenwerkt met Daniel Lanois) is de producer van de plaat. Hoe was het om met een internationale naam te werk te gaan?

Ik ben zelf producer geweest van verschillende bands. Daniel Lanois is altijd één van mijn voorbeelden geweest. Hij zoekt altijd creatief met klank naar arrangementen en ziet kleur. Ik ben gaan kijken naar Lanois toen hij in Diksmuide speelde vorig jaar. Ik zag toen Alex bezig met zijn podiumopstelling, compleet anders dan hoe een techniekier dat hier doet. Ik hoorde dat en dacht: "Ik moet Lanois niet hebben, ik moet hem hebben". Ik gaf hem een vinylsingle en zocht hem op in het Rivierenhof. Daar kreeg ik bevestiging dat hij wilde meewerken en in mijn studio komen opnemen.

Doordat Bert ons verliet vlak voor de opnames, heeft Kyle Crane (de drummer van Lanois) op mijn plaat gespeeld. Dat zijn dingen waar ik Alex heel dankbaar voor ben. Hierdoor is de plaat ruimer geworden. Want anders moesten we nog zoeken naar een nieuwe drummer en dat zou veel moeilijker geweest zijn. Ik begrijp wel waarom

Bert gestopt is. Hij heeft twee kinderen waarmee hij het razend druk heeft en acteert ook nog eens. Hij werd voortdurend in het Gorki-verhaal gesleurd en wilde daar van weg. Doordat hij er mee stopte, ben ik verder van Gorki weggeraakt. Alex is een genie, hij denkt mee met de muziek. Ik heb mijn oude versterkers moeten herstellen voor hem. We hebben zelfs geen condensator microfoon gebruikt. Hij dacht precies op dezelfde manier als ik. We trokken alles open waardoor de plaat warmer en natuurlijker klinkt.

Het openingsnummer "Hanging On" bevat zowel psychedelica als een zware blazer zoals Morphine daar graag gebruik van maakt. Was het de bedoeling om er meteen goed in te vliegen?

De insteek voor het openingsnummer kwam vooral door tabla's, Indische instrumenten, die we daarvoor gebruikt hebben. Het spirituele zit er wel in. Ik schrijf veel over religie op de plaat. Zeker in die periode van verwerking en vergankelijkheid is het een zeer zware plaat geworden. Ze begint heel hard maar vloeit heel schoon. Je kan er Calexico en aanverwanten in horen. Daarna heb je weer wat zwaardere dingen en keert dat terug met als einde een akoestisch nummer. Ik gebruik geen keyboards op de openingstrack. Een blazer kan maar één noot spelen, een keyboardspeler kan er verschillende tegelijk doen. Hierdoor wordt alles toe gesmeerd en dat wou ik niet waardoor blazers er perfect passen.

Het zijn instrumenten die je in combinatie minder snel gaat vinden, een trombone en bariton sax. Meestal als je blazers hebt, zit je met trompetten en saxofoons. Nu geeft dit een donkere ondertoon aan het liedje. Alles is naar beneden getrokken. Hierdoor verruimen de frequenties op de plaat. De riff komt heel hard binnen en je krijgt meteen een donker sfeertje. Die blazers maken deel uit van het kleurenpalet dat ik gebruik. De muziek was bewust geschreven voor de blazers.

Naast blazers bevat de cd erg veel gitaren en een bluesy sound. Toch is er plaats voor één nummer, "Hiding From The Sun", met een obscuur instrument samen met een vrouwelijke stem. Was het belangrijk om er zo'n rustig nummer in te steken?

Het is een nummer dat alles samenvat wat het afgelopen jaar is gebeurd. Religie is een zot spel. Jeruzalem is een wereldstad met de drie grootste wereldreligies samen. Ze staan daar elk aan een muur. Ze hebben gebouwen van elkaar afgepakt en een koepel op gezet en ga zo maar verder. Toch zitten ze elkaar uit te moorden en willen ze de bovenhand hebben van elkaar. Het is waanzinnig dat er op dit moment nog mensen zijn die geloven in een religie die aanzet tot vernietiging. Dat kan je niet maken dat er nog een religie is die de wapens opneemt tegen de mensheid. De zon staat in dit nummer symbool voor het licht. Eerlijk gezegd zit ik gewoon niet graag in de zon! (lacht) Het is een van de minst donkere nummers op de plaat maar qua ondertoon is het zeer zwaar.

De plaat gaat vooral over vergankelijkheid. Dat is toch tekstueel het zwaarste. Het gaat over de ziekte van deze tijd: kanker. Dat is zoals de pest in de middeleeuwen. Het is iets waar we allemaal mee te maken krijgen. Ik kon daardoor nu geen sambaplaat maken hé. Het was een periode waarin ik mijn beste vriend verloor, mijn werk en onze waargemaakte droom stopt. Iedereen heeft wel eens een zware periode, maar dit had ik nog nooit gehad. Ik denk zelfs dat er mensen zijn die zoiets nooit zullen meemaken. Wij hebben onze droom waargemaakt. Die is niet voorbij want ik ben er terug ingevlogen en het is hetgeen waar ik goed in ben. Ik moet op een podium kunnen staan en muziek kunnen spelen. Het is niet omdat Luc er niet meer is dat ik geen muziek meer kan maken.Â

U heeft 22 jaar bij Gorki gespeeld. Heeft u na de dood van Luc De Vos meteen de klik gemaakt om een soloplaat te maken?

Uiteindelijk weten de mensen wel dat ik muzikant ben. Ik ben zelf 53 jaar oud, wie gaat er mij nu nog bellen? Iedere band heeft zijn muzikanten al en ze staan niet te springen voor iemand van mijn leeftijd. Je wordt gesmeten in een gat waarvan je niet

weet waar je zal terechtkomen. Je kan maar één iets doen en dat is zelf beginnen. Ik heb genoeg vrienden gekend die ten onder gingen aan het einde van hun groep. Het is schering en inslag dat wanneer een groep stopt, de muzikanten verdwijnen. Dat gaat zelfs over mensen op een heel niveau die plots worden uitgerangeerd. Ik wou dat mezelf niet aandoen om als zieligaard op café te gaan zitten en te klagen. Uiteindelijk heb ik gekozen voor de plaats waar ik hoor: op een podium. Daar ben ik het best in en dat kan heel goed. Veel mensen denken dat het mijn debuutplaat is. Voor mij is dat mijn zoveelste maar eerlijkste plaat. Ik heb de onderwerpen niet moeten zoeken, het kwam allemaal op mij af. Een compromisloze plaat zoals ik het wil op het perfecte moment. Geen enkel nummer is opvulling, ze hebben allemaal een bedoeling. Zelfs het hardste nummer "Deadly Charm" heeft zijn functie. Wanneer je denkt dat hij gedaan is, vertrekt hij weer. Ik heb alles toegepast wat ik doorheen de jaren heb geleerd.

Het is al iets meer dan een jaar na de dood van Luc De Vos. Wat mist u het meest, de optredens met Gorki of Luc De Vos zijn aanwezigheid?

Dat zit gelijk eigenlijk. Natuurlijk mis ik hem. Wij hebben uren gelachen samen, zijn instrumenten staan nog in mijn repetitieruimte. Het is daar nog allemaal Gorki wat de klok slaat. Waar je ook kijkt, hangt er iets van Gorki. Stilletjes aan probeer ik om alles wat weg te doen. Het minste dat wij elkaar tegenkwamen, moesten wij lachen. De optredens met Gorki mis ik ook, maar dat compenseer ik door mijn soloshows. Het gevoel kan ik nooit meer hebben. De band had een specifieke eigenwaarde. Toen wij live speelden, stond de band er. We speelden boordevol dynamiek. Ik zeg niet dat we eens niet slecht speelden maar elke keer als we een pauze namen, stonden we er terug. Ik mis het om dat samen met Luc te doen. Eigenlijk was Gorki echt een hechte groep, we waren één geheel. Dat gevoel zal er nooit meer zijn. Muziek was onze verslaving, dat staat in het woord: (mu)ziek. Hij was mijn getuige, we zagen elkaar meer dan we onze vrouwen zagen. Het zal nooit meer hetzelfde zijn. Het spelen kan ik zelf wel doen. Ik ga op veel festivals optreden en waarschijnlijk naar het buitenland gaan. Zonder Luc zal het wel raar zijn, maar dat podiumgevoel blijft. Onze hoofdredacteur zag Luc De Vos ooit eens zich vervolmaken in de AB in het plectrumgooien in vrouwendecolleté's. Tot op heden is dat weliswaar nog steeds geen Olympische discipline. Maar alle gekheid op een stokje. We moeten er niet flauw om doen: Luc was geen heilige.

Wie wel? De eerste heilige die wil ik nog wel eens zien. Zelfs de meeste priesters zijn tegenwoordig niet meer heilig! Hoeft dat? Nee, maar wij gaan geen vlieg kwaad doen. Als je met jouw beide voeten in de wereld staat, doe je niemand iets kwaad. Ik denk dat hij veel betekend heeft voor de mensen door het symbool van Vlaamse boerenjongen te zijn. Hij heeft te laat gepuberd. Het was bij ons wel eens rock 'n roll en dan heb je veel mensen die daar het slachtoffer van zijn. Sommige mensen drinken vandaag de dag heel veel alcohol. Ik zal niet onder stoelen of banken steken dat Luc al eens eentje te veel dronk en dat hij wist dat het soms ook wat minder mocht.

Uiteindelijk als je op een podium staat, speel je een stuk kwajongen. Anders sta je er als een pater hé! (lacht) Hij was geen heilige maar voor mij was hij een eerlijke gast. Voske was een tjeef en een echten! Hij draaide en keerde hem naar iedereen omdat hij geen nee durfde zeggen. Ik moest het dan meestal oplossen. Hij was zo niet opgevoed. Soms was hij veel eerlijker dan gelijk welke heilige op de planeet is geweest. Hij is er niet meer en dat is jammer.

Is er een bepaald nummer op de plaat die u meteen aan hem linkt?

Ik heb één nummer geschreven dat echt over hem ging maar dat staat niet op de plaat: "Too Short A Lifetime". In die periode zijn er veel nummers gekomen die over vergankelijkheid gingen. "Closer To The End Of Sound" daarin staat een tekst: "Who's stuck in heaven?", waarvan je het meteen aan hem linkt. Op de plaat zijn er

natuurlijk nummers die aan hem gelinkt zijn zoals "Rainy Teardrops". Gent was grijs op het moment dat hij stierf. Dat nummer is uit zijn perspectief als persoon geschreven. Of het over hem gaat, kunnen mensen zelf invullen, maar het idee komt er wel vandaan. Sommigen denken dat alle nummers van vergankelijkheid over Luc gaan. Een andere vriend van mij was enkele maanden voor Luc gestorven en sommige songs gaan over hem. Het is wel allemaal over het thema van de dood en meestal kruipt Luc daar wel in.

U staat niet stil in het verleden maar kijkt naar de toekomst. Hoe ziet u deze toekomst?

Ik kijk naar wat er komt. De verkoop van muziek gaat slecht. Wie maakt er nog een plaat? Daar moet je goed zot voor zijn! Niemand luistert nog naar een volledige plaat dus dat is zeer moeilijk. Als je muziek ziet als kunst en niet enkel als een commerciële zaak, maak je een werk waarmee je de baan op wil. Mijn kop is 100% gericht op de toekomst. Hetgeen dat geweest is, is bagage waar ik naar kan verwijzen, waar ik kan op terugvallen en waar ik mee kan leven. Het is een kleurenpalet dat je alleen maar hebt wanneer je ouder wordt. Hou ouder hoe breder dat kleurenpalet is. Dat is zoals een schilder. Hoe ouder dat die worden hoe beter hun schilderijen. Naarmate je ouder wordt, heb je meer levenservaring en word je eerlijker.

Ik ben nog nooit zo klaar geweest om te doen wat ik wil. Toen ik begon was dat met een klein hartje. Ik wist niet zeker of ik het nog graag zou doen. Alles was weg hé, er was een atoombom ontploft. Het vorige jaar was verschrikkelijk. Ik heb alles zelf moeten financieren. Ik heb zelfs een lening gekregen van de bank. Welke muzikant kan dat nog krijgen? Ik moet gewoon gaan en vooruit kijken. Hopelijk kunnen we nog veel mensen plezieren, dat is voor mij het belangrijkste.

< Niels Bruwier >